

[Pinholt.]

som det ærede Medlem maaske kan tænke sig, at Lodderne ikke løber parallelt med Havet, men gaar vinkelret paa Havet, saa taber den enkelte Lodsejer jo ikke noget, men det kan være, det maaske gaar ud over en enkelt Spekulant, og jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen vil optræde paa Spekulanternes Vegne, det har han da ikke villet tidligere. Men det kan, som sagt, godt være, at der sker visse Begrænsninger over for en enkelt Spekulant.

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at der kunde blive Fare for, at Kommunerne kom til at betale en Sjattedel af visse Erstatninger. Det ærede Medlem har aabenbart slet ikke læst Loven af 1867. Der staar klart i det foreliggende Lovforslag, at det Bidrag til Sandflugtens Dæmpning, som hidtil har været en Sjattedel for Lodsejerne, skal de ikke betale i Fremtiden, men derimod skal Kommunerne fremdeles betale den Sjattedel, de hidtil har skullet. Det har den praktiske Betydning, at derved kan vi opretholde Sandflugtskommissionerne og derigennem en rimelig og fornuftig Administration af de paagældende Arealer, hvilket har Interesse for den stedlige Befolkning. Der bliver ikke Tale om Erstatning, for efterhaanden vil det vise sig efter nærmere Undersøgelse, at der ikke er nogen, der vil blive traadt for nær, undtagen maaske en enkelt Spekulant — men ham kan saa det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen maaske tage sig af.

Jeg tror, den højtærede Minister har Ret i, at sidste Stykke i § 1 ikke er tænkt formet paa en saadan Maade, at Klitinspektøren skulde gaa forud for Landbrugsministeren. Det vilde ikke blive Tilfældet. Det, som er ment med Sætningen — og som jeg ogsaa tror er udtrykt —, er, at hvis Klitinspektøren træffer en Afgørelse, som man synes er urimelig, skal vedkommende kunne appellere til Landbrugsministeren, som derefter skal kunne forandre den. Jeg kunde have Lyst til at sige til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, som aabenbart ikke kender den nugældende Sandflugtslov, at der i dens § 17 staar:

„I de under offentlig Fredning staaende Sandflugtsstrækninger maa Bygninger ikke opføres uden Klitinspektørens, efter Indstilling af Sandflugtskommissionen, dertil meddelte Samtykke.“

Der staar bl. a. ogsaa, at selv om et Areal ikke er under offentlig Fredning, kan man, naar det dog er under Tilsyn, tage Klittag og hvad som helst til Beskyttelse af den

fredede Klit, uden at der kan forlanges Erstatning af Lodsejeren. Lodsejeren har ingen Jagtret, og han har ingen Færdselsret uden ad de Veje, som Sandflugtskommissionen har udlagt til ham; det staar udtrykkelig i Loven. Og der staar endvidere:

„Lader nogen sig finde kørende eller ridende uden for de tilladte Veje og Stier i en under det Offentliges Tilsyn henlagt Sandflugtsstrækning uden Nødvendighed eller, for saa vidt en Strækning er overleveret til Ejeren, uden dennes Samtykke, er han ifalden“

en saa og saa stor Bøde. Og Jagtretten tilfalder det offentlige.

Vi har saaledes i den gældende Sandflugtslov meget store Beføjelser. De er maaske ikke blevet haandhævet paa aller-skarpeste Maade, men det er dog saadan, at i Øjeblikket kan Sandflugtskommissionen tage Arealer ind under offentlig Fredning, som ikke er det; det kan den gøre i Henhold til § 7 i Loven. Og jeg kan sige, at der er Lodsejere, som i Aar har henvendt sig til det offentlige for at faa deres Arealer ind under offentlig Fredning, fordi Byrden ved at holde Sandet dæmpet vil blive dem alt for stor. Jeg kan saaledes nævne, at en enkelt Lodsejer i Ribe Amt, som har faaet sit Areal under offentlig Fredning, havde en Udgift paa 3 000—4 000 Kr. om Aaret; det fandt han var for groft, og nu har det offentlige taget en vis Part under sig. Det viser sig, at Sandflugten i Vestjylland ikke er helt standset endnu, den er stadig af en saadan Art, at man maa være opmærksom paa den, og jeg kan forstaa, at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven sagde, at det er Sandflugten, man vil tage Hensyn til; det er ikke urimeligt.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen mente, at man ikke sikrer Adgangen til Havet. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem tænker paa. Man freder Forstranden, man stiller Havklitten til Raadighed i større Omfang, end man nogen Sinde har gjort. Det maa dog formentlig være en Aabning af Adgangen til Havet, som man ikke har haft noget tilsvarende til før, medens det, man nu afspærrer og afgrænser, er den private Spekulation. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at det ikke er at aabne Adgangen; efter almindelige menneskelige Begreber er det det i alt Fald.

Oluf Pedersen: Man kunde jo næsten efter den irriterede Maade, hvorpaa Lovforslagets Fortalere optræder, tro, at dette Lovforslag var nu engang affattet, og saa maatte ingen tillade sig at gøre Bemærkninger